

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Arod, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.
„Vom lavi de-opotrivă în Jidanul parazitărilor și în Românul necinstit și înștrăinat.”

Apăra sub conducerea unui Comitet.
ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori — Lei 160
Pentru intelectuali — — — Lei 200
Pentru Insit. și fabrici — — — Lei 500

Clasele sociale și Partidele Politice.

— Cuvânt înainte —

de Romulus Damian.

De ani de zile ne frământă chinuitoare griji văzând cum scumpa noastră Românie dă 'napoi ca racul, în loc de progresare, consolidare și fericire.

Priviți jur 'mprejur, intrați din casă 'n casă, urmăriți lupta amară pentru existență a celor cinstiți, comparați grijile de toate zilele a muncitorilor intelectuali și manuali, băteți în ușa țaranului, pretutindeni vi se vor înfățișa nemulțumiri reale, pretutindeni veți întâlni dezechilibrul social, însoțit de nesiguranță față de ziua de mâine, pretutindeni veți fi întâmpinați de dorințe prea puțin hotărâte pentru întărirea și siguranța de care țara are nevoie mai presus de orice altceva, pretutindeni vă veți convinge că sufletul social politic al neamului românesc este în suferințe, e grav bolnav.

Dacă totuși însă veți găsi, ici colo, unele mulțumiri, nu vă bucurați prea repede căci ele sunt numai aparente. Faceți-le operațiune temeinică spre a vă convinge însă și că fondul este mai mult decât nestabil, mereu atăcat și amenințat de ură și pizmă.

Duceți-vă apoi și băteți din poarta 'n poarta fruntașilor cu pretențiune de a ne cârmui, spre a vedea cu ochii proprii perfectă lor neunire asupra intereselor superioare, atât de necesare pentru binele țării și mulțumirea poporului. O neunire hrănită de constantă nesolidaritate de voință comună de fier de a scoate din viață groaznică plagă națională, ce roade încet dar cu atât mai sigur la temelii României întregite, plagă cunoscută sub numele: „Cearta politică”.

Prea puțini sunt acei cari luptă real pentru stărpire și acești prea puțini, prea mult sunt șicanizați de toți acei prea mulți ce profesază, — în ciuda legilor, — corupția, destrăbălarea și desfrâul cu porniri întotdeauna de sus, nici odată de jos.

Suntem în plină era lui „Nerone”, însă sub altă formă, cu alte măști, cu figuri și roluri schimbate. Pe atunci se cârmuiau înștiințele cu „biciul teroarei”, azi cu coruperea moralei, reflectată în încurajarea favoriților zilei față de cei mici și slabi, dar cinstiți. Pe atunci printre bărbații de Stat domnea disciplină naturală, — străină de convențiunile sociale spoite, — secundată totdeauna de voința de granit, gata oricând de a înfrânge orice încercare de a

slăbi existența și siguranța vieții de Stat. Azi oamenii fruntași politici, orbiți de ură personală, de egoism, de patime, de ambiții, se mușcă, sfâșiindu-se nu numai în detrimentul lor moral și material, — dar vai, — în primul rând spre paguba neamului și scăderea prestigiului, onoarel și cinstei României!

Oare se mai îndoiește cineva cineva că din faptele aceste otrăvitoare pentru sufletul și inima românilor nimeni nu trage foloase, în afară de dușmanii României dinăuntru și din afară?! *Dușmanii ce zi cu zi ne subminează interesele de existență națională și de siguranță de Stat național, pândind cu tenacitatea răbdărei de oțel momentul în care să ne dea lovitură pe care ne-o prepară și pe care toți o cunoaștem.* Ba mai mult, dacă ne gândim că lovitură se prepară cu chiar ajutorul nostru, izvorit și pornit din neunirea noastră, atunci avem nu numai tot dreptul dar și sfânta datorie strămoșească a întreba: Se mai găsește în țară român, cu cap și inimă, stând nepăsător?!

Nu! De o mie de ori, „nu”!
„Lăpădați neunirea frați români din toate colțurile țării, uniți-vă cu toții și spuneți cu glas tare și hotărât: „Numai voim, nu mai putem fi martorii „certurilor voastre politice”! Noi toți suntem din același neam și sânge și toți am pus umăr la umăr în lupta sfântă pentru întregirea neamului. Noi toți am dat din sânge și viața noastră pentru întărirea și înflorirea României! Numai putem tolera slăbirea și sleirea noastră, prin munca destrucțivă a acelor fiii cari fiind în deplină contrazicere cu ei însăși contribuiesc, — fie și fără voia lor, — la descompunerea construcției de consolidare și cimentarea României”!

Iată un tablou trist, prea trist! Să-l privim însă cu toată dragostea și cu tot focul de români, să-l examinăm cu atenție și apoi să ne întrebăm: „Cine i-a pricinuit durerea, cine i-a intristat, a cui e vina?!”

„A cui e vina că dela un capăt la celălalt țara românească e stăpânită de lipsă de unitate națională, de armonie frățească, de concordia de voință și aspirațiuni care, departe de a fi bune, prea adeseori sunt cu totul contrarii? A cui e vina că sufletul conștient al societății noastre na-

ționale mereu e împiedecat dela traiul frățesc, fericit? A cui e vina că la granițe tendințele de reaservirea fraților eliberați cresc zi cu zi? A cui e vina că în Ardeal înflorește vrajba împotriva fraților din țara mamă, cari au jertfit nu numai din sângele și viața lor pentru sfărâmarea jugului milenar maghiar, dar și-au dat și punga și casa? A cui e vina că

în Basarabia, dulce și frumoasă stagnează contopirea naturală a firei moldovenilor lui Ștefan cel mare? A cui e vina că în Bucovina a înghețat sufletul gândirii și simțirii de eri? A cui e vina că viața României întregite e încernită de jale? Cine e marele vinovat? A cui e vina?!”

(Răspunsul în No. viitor)

Cine este vinovat de contra bandă? Cine o face s'au funcționarul care o descopere?

Un caz de tot curios s'a întâmplat la vama din Curtici. Odată, nu demult, o doamnă, soția unui general, venind dela Paris a intrat în Țară prin gara de frontieră Curtici. Excelența sa a adus cu sine, între altele, și un cofăr, colet, geamantan (sau ce D-zeu va fi fost) „diplomatic”, dela Legația din Paris. Nu se știe prin ce împrejurare d-lor funcționari dela vamă — bagseamă ei au nas cu mros fin — li s'a părut suspect pachetul diplomatic, pe care îl aducea d-na general și nu un curier special, și l'au deschis cu forța, deși un astfel de pachet, dacă odată este declarat „diplomatic” nu i permis să fie deschis de nimeni, de nici o oficialitate în nici o țară pe unde trece până la locul de destinație.

Așa a și sosit, neatins, respectivul pachet până la Curtici, iar aci — fiind suspect — a fost deschis forțat și contra ordinilor în vigoare. Ei dar bănuiala d-lor funcționari s'a dovedit că-i bazată pe adevărul care voia să acopere o minciună, o hoție. În pachetul diplomatic s'a găsit în loc de acte, scripte cu secrete de stat, mătase, care pe semne deși nu era act, era totuși un secret diplomatic fiindcă d-nii funcționari, cari au descoperit contrabanda au fost aspru pedepsiți. Unul mutat la adm. financiară, iar celălalt în Basarabia.

Iată deci cazul când trebuie să ne întrebăm: este oare vinovat cine face contrabandă sau cel ce o descopere?!

Se prea poate ca d-na general să nu fi știut nimic despre conținutul geamantanului și în cazul acesta fiind absolut nevinovată trebuie să i se dea

cea mai mare satisfacție din partea celui ce i-a încredințat pachetul fiindcă a compromis-o, a făcut-o de rușine. Și natural nici Legația ca instituție, ca oficiu, nu este vinovată, dar foarte mare vinovat, un ticălos și hoț ordinar este individul care compromise Legația, folosind stampila ei și compromise pe o d-nă, soție de general, folosindu-se de stîlma ei, că să facă contrabandă, trimițând în loc de acte oficioase, secrete de stat, mătase, în „pachet diplomatic”. Dar pentru D-zeu sf. unde mergem! sau unde am ajuns! Nu mai avem în țara aceasta nimic demn, cinstit?!, nimic sfânt?!

În contra mișelului de contrabandist trebuie luate cele mai drastice măsuri. Iar d. funcționari cari s'au făcut numai sf. datorință — ceea ce în zilele de azi este foarte rar lucru — nu numai că nu-i permis să fie pedepsiți ci din contră trebuie distinși, decorați și avansați. Aceasta o pretinde dreptul de funcționar și cinstea, demnitatea și prestigiul statului.

Este adevărat că d. funcționari au desconsiderat un ordin, o lege chiar, dar pentru procedura lor puteau fi pedepsiți numai în cazul dacă presupunerea, bănuiala lor era spulberată în vânt, iar nu dovedită ca realitate.

Oare și santinela, care va pune mâna pe un șpion periculos, care știind „parola” ar încerca să intre noaptea în cetate să o aprindă, să o arunce în aer va fi trasă la răspundere și pedepsită nu decorată?!

Necinstiții, hoții trebuie să intre în pușcările, fie ei ori cine ar fi!!!

Spre izbânda finală.

Data de 8 Septembrie 1929, va înregistra în analele istorice ale L. A. N. C., una din cele mai glorioase pagini de ascensiune, înălțare politică în lunga și vasta câmpie a frământărilor epocii noastre postbelice de după război! Căci în ziua de 8 Septembrie 1929, în simbolică cetate a românismului „București” masele dezorientate de pe urma politicii demagogice a guvernului democrației integrale, au venit în număr impunător de mare să asiste la manifestarea spontană a armatei mântuirii naționale personificată în organizația L. A. N. C.! A răspuns poporul la buclumul chemător de desrobire al L. A. N. C. de oarece L. A. N. C. este însăși expresia nevoilor

colective ale nației ajunși la disperare de pe urma politicii demagogice a partidelor politice întovărășite cu jidanii. Timp de 10 ani de zile națiunea românească, a fost înșelată în așteptările sale, căci partidele politice aliatele jidanilor au adus ruina și jalea în mare de oameni cari au venit să asculte glasul lui I. C. Cătuneanu, acest caracter integru și un mare suflet de bun român și creștin cât și pe al altora, costitule dovada cea mai elocventă că nația și-a făcut examenul sumar de conștiință!

Intrunirea dela 8 Septembrie, considerată de bun augur pentru victoria de mâine a L. A. N. C. a fost sămânța bună care însă

nu-și va da roadele pline de belșug dacă va fi limitată mărginită la un caz unic! Conducătorii cu vază ai L. A. N. C., cari privesc situația pe care în care se află neamul nu prin prizma intereselor personale de partid, ci prin aceea a intereselor generale sacrificându-se pe ei însuși, trebuie să se conformeze cerințelor inexorabile ale vremii și să păsească fără întârziere la opera de educație a mulțimei dezorientate! Trebuie intensificată acțiunea mântuitoare de lămurire a opiniei publice atât la sate cât și la orașe, deoarece e-

venimentele se precipită și trebuie să nu ne mai găsească ne pregătiți, căci ar fi în detrimentul național al neamului!

L. A. N. C. care se află în prețuia unor mari evenimente, și care reprezintă nația însăși are nobila și sfânta misiune să ia apărarea nației! Nici-o ezitare nu mai e permisă, nici un compromis, căci neamul românesc se află la ultima răspântie a vieții sale!

— „Educați nația, și izbânda va sosi!“...

Mihail N. Golici

Glume.

— Copiii au fost cuminți în lipsa mea?

— Foarte cuminți, se băteau care mai de care să fie cuminți.

— N'am noroc la fete. Toate rād de mine fiindcă sunt timid!

— Și de ce ești timid?

— Fiindcă toate rād de mine!

— Ascultă bărbate, dacă nu-mi faci pe plac, să știi că nu divorțez niciodată de tine!

— Eu mai am o singură dorință!

— Și anume?

— Ca să mi se îndeplinească toate dorințele!

— Ei cum te simți ca văduv?

— La început plāngi din datorie, apoi din obișnuință, și la urmă de bucurie.

— Tăcere copil! Dacă sunteți cuminți să știți că vă aduce barza un frățior!

— Știm noi, tăticule, că ne aduce chiar dacă nu suntem cuminți!

Președintele: Ce vârstă ai domnișoară?

Martora: 29 ani, domnule președinte!

Președintele: 29 de ani ai spus-și acum doi ani!

Martora: Desigur, domnule președinte, eu nu sunt ca alea care se contractă la fiecare pas!

— Bine, dragă nevastă, ți-ai cum-părat a șaptea pălărie de vară!

— Nu-ți fie frică dragă, asta e ultima, acum încep cele de iarnă!

— Cum, doctore, nu-mi urezi un an bun? întrebă o bolnavă.

— Nu, fiindcă dac'ar fi un an bun pentru d-ta, ar fi rău pentru mine! răspunse doctorul.

Bărbăție macabiană.

Din Chișineu.

Ca să înfrângă pe curaglosul Nu-hām Atačhi, giuvaergiu Moșcu Persecenschi se urcă în avionul cu destinația București.

Pilotul presupunând oarecari pal-pitații la pasager, a deschis următorul dialog:

— Nu-ți este frică în avion?

— Nu.

După ce se ridică la câteva sute de metri și-l vede alb ca varul, nerevi:

— Nuți este frică?

— Nu.

După câțiva kilometri, parcurs peste văi și câmpii.

— Nu-ți este frică?

— Nu.

— Atunci să facem o tumbă acrobatică cu aparatul? să ne dăm peste cap?

— Di astă, ți rog să mă scutești!.. Pentru că o să mi se scurgă pe după cap și o să mi se îngâlbească gulerul.

Atunci pilotul s'a convins, că nu se înșelă în bănuielele lui despre mult trâmbițata „bărbăție macabiană“.

Țiganul la război.

Il luase și pe țigan la război; dar el, biet, era fricos și leneș d'ala „de-l pasă pământului când stă“. Când îl puseră și pe el la rând cu ceilalți soldați să tragă focuri în dușmani, el de frică, se da tot înapoi... tot înapoi... și-apoi da și el drumu pușcii...

Da, uite că-l vede un ofițer și, după ce se repede și-l dă câți-va glonți îndesați, îl întrebă răstit:

— Ce ai, tu, mă haramino, de-mi zăpăcești mereu soldații? De ce te dai îndărăt, când dai cu pușca?

— Haoleu... iartă-mă, mânca-te-aș... sa vezi... pușca mea bate mai tare ca hălor-l-afți și heu mă dau hândărăt ca să lovesc la un loc cu hei... să nu pierd nici-hun glonț mânca-te-aș...

Pușca Jidanului

de T. SPERANȚA

Un jidan mergând odată,

Când a fost când-va, într'un rând,

Printr'un loc, printr'o pădure,

li veni deodată 'n gând

Că se poate din pădure

Și vr'un lup cum-va să lasă,

Cum eră pădurea deasă.

Că z'cea el: „Cine știe

„In pădure așa de mare

„Și 'ndestină așa de tare

„Câte lucruri pot să fie?

„De nu șade lupu-aice,

Unde șade? 'n prăvălie?“

Tot mergea, mergea 'nainte...

Și-și făcea și planu 'n minte

Că, vre-o pușcă de-ar avea,

Ar scăpa de lup cu ia:

Că ar întinde o, ar trage foc

Și l-ar împușca pe loc.

Dar pușcă neavând

Se gândește atunci în gând

Că cu bățul ce-l are,

La nevoie s'ar putea

Ca să scape de belea.

„Dacă văd un lup venind

„Eu iau bățul și-l întind

„Și ți-l sperii și se duce...

„Par-că el e târgovăț

„Ca să vie să m'apuice

„Dacă-i pușcă ori e băț!“

Iată-un lup gonit din urmă

Când nu-l trece nici prin minte

Hoi! li ese înainte.

Ce să facă el acum?

Se oprește 'n loc în drum

Și 'ntinzând în grabă bățul,

După cum s'a fost gândit,

Stă și-așteaptă neclintit.

Când deodată vânătorul

Din desis de pe din dos

Poc! trânteste lupul jos.

Când aude el pocnind

Și de loc nebănuind

C'a fost altul și-a 'mpușcat,

Văzând lupul răsturnat,

Stă pe loc și nici clipind

Zice: — „U'te ce drăcie!

„Nici în minte să nu-ți vie:

„Bățul meu din Dărăbani,

„Care-l am de zece ani,

„A fost cot, a fost biciușcă,

„Dar nici n'am gândit că-l pușcă!“

Cucoane și cultură.

Cultura este o necesitate a timpului și va deveni în viitor prima condiție a unui om, ca să nu piară în lupta pentru existență. Umanitatea li simte greutatea, li simte pretențiile și mințile își simt neputința, deaceia lupta se duce fâțișă, cu spoeli de scurtă durată, cu titluri pompoase și cu puterea banului. Banul, acesta devenit idolul zilei, se pune deacurmezișul acelor însetați de cultură și dă semidoctului puțința de-ași acoperi golăciunea minții și sufletului formându-i din însăși zimbii lui, trepte pentru a se ridica în societate.

Viitorul prevede, înmulțirea intelectualilor, deaci lupta și selecționarea capacităților, zdrobind cu aceasta puterea banului. Și în sufletul omului cult rămâne acel sentiment măreț, iubirea. Acel sentiment ce, prin cultură își schimbă forma lui brută, își schimbă coloritul se idealizează și umanizează.

Și atunci ne întrebăm, ce tovarășă de viață va lua un om cult?

Lăsăm la o parte doamnele de condiție, c'o pregătire serioasă, trecem peste idela că femeia trebuie să aducă în casă un porcoi de bani, cum și posibilitatea unei fete cu avere să ia un titrat mai ușor decât una cu cultură.

Avem în plin progres, cucoanele parvenite, ridicate de împrejurări și prin puterea banului. Fericite fete de plugari și negustori, fără nici-o pregătire, au devenit tovarășe a oamenilor ce ocupau locuri de cinste, în organizația noastră de stat. Drăgălașia bărbatului i-a schimbat numele de „Mărița“ în „Mimi“ iar averea și întreaga ei ființă și-a pus-o sub firma Dna doctor X, Inginer, avocat etc. Curată ironie!

Evoluția fetei dela țară sau mai bine zis, fără cultură, își urmează cursul. Săptămânal coafeur, ceaiuri și serate dansate. Vizite de curtoazie, ceaiuri pe acasă, intrigi și un fel de dute vino prin oraș, de vin acasă doborâte de oboseală și fâmpite de atâtea discuții. Bărbatul devine un curier specializat. Cunoaște toate doamnele din oraș, știe cum se îmbracă, ce gânduri nutresc și cu ce se ocupă fiecare doamnă de dimineață până seara. În loc să cunoască bibliotecile din oraș, cunoaște fabricile de mobile și casele de mode. Preocuparea lui e redusă pur și simplu, cum să-și împoțoneze și să mulțumească pe Mimi.

Viața intelectuală dispore, se mecanizează în funcțiune, devine un automat, un rutinat, fără aceea ridicare senină în lumea cărților.

Și prostia se întinde și în afara căminului. D-na Dr. are pretenția să conducă comitete de binefaceri, să fie membră la diferite societăți și să facă politică feministă. Nimeni nu contestă drepturile politice a unei femei dar să dal dreptul unei țate Mărițe,

să fie membră în comitetul comunal etc., numai prin fericitul eveniment, că și-a pus averea sub o firmă (doctor, inginer etc.) e o prostie a secolului.

Un tânăr titrat lmi citase trei fete, dintre care pe una trebuia să o aleagă de soție. Notăm că băiatul era bine pregătit, inteligent, cu gânduri de muncă dar ușuratec și influențat în parte de boala banului.

1. O profesoară bine pregătită, entuziasmată de carieră și doritoare de un cămin dulce și cald. Excelă prin nobleța sufletului, cunoștințil multilaterale și prin o înțelegere perfectă a căsniciei. Modestă și săracă.

2. O fată de oraș, cu 1/2 milion la bancă, trăită în mediul cucoanelor parvenite și cu educația făcută timp de un an, într'un pension particular.

Un suflet mic, invidioasă, orgolioasă și mândră de sine. Se îmbrăca la ultima modă, frecventa balurile, căuta societăți înalte și alerga numai după tineri titrați.

Disprețuia țărâtimea și fetele sărace. — Discuta și se avânta în orice domeniu cu seriozitatea unui savant. Făcea politică și valorifica omul după un calapod al ei propriu.

3. O fată de negustor, cu nu știu câtă avere. Pusă la adăpostul grijilor, nu se îngrijise, decât de măestria maimuțărelei. N'avea decât patru clase primare și i mai trebuia obișnuința orașului și a unui titlu oarecare.

Ei bine; cu ușurința omului, ce nu cunoaște ce-i viața s'a înșurat cu bogata de pe urmă, cu gândul că șlefuid'o, va face din dânsa o cocoonă demnă. — A înfipt-o în societăți, a pus-o în mașină și i-a făcut din avere un confort regesc. —

Și totuș nu cred că banul l'a făcut mai fericit decât era. Bărbatul trebuie să aibă în căsnicie o tovarășă la nivelul său, ca să-l îndulcească viața, să-l înțaleagă și să-l ajute cu pricepere în lupta pentru existență. Bărbatul să găsească în femeie o egală, o vrednică tovarășă, ce să-l stimuleze în munca de toate zilele și să-i deștepte în suflet năzuinți și dorinți nobile.

Căsătoriile făcute din interes și fără a ține seama de pregătirea femeiei, nu mai pot dăinui multă vreme. Ele fiind un pericol atât pentru fericirea casnică cât și pentru societate.

Un om pregătit va înțalege, că numai o femeie egală îi va asigura reușita în viață iar părinții se vor îndrepta spre cultură, lăsând în umbră aceea goană neîntemeiată după titluri.

Până atunci, orice părinte să știe că numai o educație aleasă și sistematizată poate aduce fericirea fetelor, ce doresc căsătorie cu oameni aleși.

Gh. Atanasiu.

Rugăm cetiți, răspândiți și abonați starul adevărat național-creștin „Apărarea Națională“!

Fiecare abonat este rugat, să ne câștige cel puțin un nou abonat.

Pe marginea conflictului palestinian.

În Palestina e ceva nou.

Sângerosul conflict dintre arabi și jidani ne face să asistăm la unul din cele mai surprinzătoare evenimente. El vine să spulbere o afirmație din care jidovimea părea că și-a făcut un crez fanatic și să demascheze, încă odată, lumii întregi ipocrizia (fățărnicia) poporului iudaic.

Până mai ieri, eram obișnuiți, ca hahamii de pretutindeni să ne predice, prin toate fițiucile și în toate adunările lor, internaționalul catehism al umanitarismului. Iar azi ne este dat să asistăm la cea mai intransigentă mărturisire de credință naționalistă.

Jidovimea din toate colțurile pământului își agită perciunii și dându-și capul peste spate, urlă în gura mare, că i-se prăpădește neamul și că pornește în batalioane, pentru a răzbi puterea arabă și pentru a apăra Palestina, precum și pe ai săi confrăți întru miros de usturoiu.

Iahve! Iahve! răsună glasul strident al purtătorilor de perciuni. Ocrotește poporul Tău ales și fă-l să aibe și el o țară, pentru că s'a plictisit de atâta vagabondaj prin lume și vrea acum să-și stabilească ciolanele la umbra zidurilor sfinte, în al său „cămin național” din Palestina!

Noi stăm, zâmbind, de-o parte și n'avem decât să aplaudăm vijelioasa frământare a spiritului iudaic. Căci cum nu ne-am extinde palmele și le-am face să se isbească, în ritmul precipitat al unei furtunoase aplauze, când vedem, că jidovimea se leagă morțiș de Palestina și mărturisește sus și tare, că are și ea o patrie, pe care este gata a o apăra chiar cu prețul sângelui.

Jidovimea afirmă că are o patrie. Car pentru Dumnezeu, noi de când am afirmat și susținut acest lucru! Da, jidovimea are și trebuie să aibe, ca orice popor, o patrie. Nu trebuie ca ea să fie răslețită în toate statele și în bună parte să le conducă pe acestea. Și tocmai în baza acestei convingeri, luptăm noi pentru izgonirea jidanilor în Palestina.

Jidanii mai șireți manifestau de multeori dorința de a porni spre leagănul strămoșilor lor, dar spuneau, că nu pot pleca într'acolo, fiindcă pământul Palestinei e neîncăpător pentru atâta spurcăciune de jidan. După noi, acesta nu e un argument convingător. Cine vrea să aibă țară și-o face cu orice preț. Ce ar fi dacă jidanii de pretutindeni s'ar apuca să-și recucerească țara din mâna arabilor? Da, ar fi posibil, va spune cineva, dar unde e curajul jidovimei? Și într'adevăr, că așa este. Jidanii sunt cel mai laș popor, la care nici vorbă nu poate fi de bărbăție. Proiectează și acum să meargă în batalioane pentru apărarea Palestinei dar n'am cetit ca vre-un astfel de batalion să fi pornit încă efectiv în spre acolo.

În ori ce caz, din toată harababura din Palestina, noi desprindem un adevăr, pe care jidanii s'au văzut siliți a-l mărturisi: ei au dreptul să-și apere țara și neamul. Tot astfel vom spune că și noi avem acest drept. De data aceasta jidanii au recunoscut indirect, dreptul de a ne curăți țara de dâșii, fiindcă ei constituie pentru noi după cum am spus și spunem de atâtea ori: o primejdie națională. Să luptăm deci contra lor cu trup și suflet, orice bun român.

Vorbe cu tâlc.

I

*Vorbe dulci, la masa plină, de la mulți, — să nu te miște
Aurul în foc se'ncearcă, iar prietenii 'n restrîște!*

II

*Cei avari, sunt ca și porcii: folosesc numai când mor,
Căci abea atunci, gustate pot fi bunurile lor!*

III

*Dacă ai de azi pe mâine,
Totdeauna câte-o pâine;
Dacă n'ai dureri în oase;
Dacă ai un bun stomac
Și piceoare sănătoase, —
Nu te poți numi sărac!*

IV

*Cât poți, fă binele, de-a valma, — spre-a fi lui Dumnezeu pe plac;
Nu'ți fie teamă niciodată că, dând, ai să rămâi sărac!...
Îa seama: piersicii, caisii sau merii pururi plini de mere,
Îți dăruiesc, cu zeci de brațe, tot rodul lor, fără a li-l cere
Și fiindcă ei în tot deauna fac oamenilor numai bine, —
În fiecare primăvară, de rod au ramurile pline!*

V

*Ca oaspe să primești mereu
Drumețu 'ntârziat, flămând,
Căci, adevăr e basmul meu:
În vremuri, unii-așa făcând, —
Când nici nu le trecea prin gând,
Au găzduit pe Dumnezeu!*

VASILE MILITARU

La Mărășești.

*Sunase goarna 'n țară! — Cu piepturi oțelite,
Eșiau în drum, sătenii cu frunțile părțite
De arzătorul soare, lăsându-și casa 'n cale:
Ca să se prindă 'n hora tinerilor vlăstare!...
Căci Vodă îi chemase de strajă la hotare!...*

*Plecau voinicii 'n cete, iar babe și moșnegi
Ce-și rezemau puterea într'ale lor toegi,
Îi conduceau cu ochii, pân' se pierdeau în zare, —
Alături de neveste și mândrele fecioare,
Ce le svârleau în cale mănunchile de flori,
Mărind entuziasmul voinicilor feciori...*

*Și, cum mergeau oștenii, de-odată iese 'n cale
O sprintenă bătrână, adusă cam de șale...
Și-oprindu-se 'n potecă în alba ei maramă,
Strigă la cinci din ceată; — „La câte cinci vi-s mamă!...
Și dac'o fi să pierdeți moșta strămoșească,
Să nu-mi călcați ograda și casa părintească!...”*

*Nu terminase bine frumoasa ei povadă,
Când, „moșul” său de-odată îi iese-acum în față,
Cu pana la căciulă de mândru veteran,
Și 'n mână flinto, care luptase la Smârdan
Și-i spuse: „Plec, bătrâno și eu; un dor nebun
Mă chiamă iar la luptă și bubuit de tual!...”*

*Apoi la decorații, ce-s prinse pe suman
Privi — și către ceată: „Eu sunt Sergentul Stan!...
De-acuma înainte nici unchiu, nici tată nu-s,
Sunt „Stan sergentul” numai... Atâta am de spus!...”
Și 'n capul cetei pleacă, strigând cât ține gura:
„Trăiască-al nostru Regel!... Trăiască Țara! Ural!...”*

**

*Trecuse un an... Și-armata, pe vale, la Siret,
Își aștepta dușmanul, la luptă să dea piept...
Când, lată, la 'ntăiu August Germanii, prin rachete
Și gaze — asfixiante, de veste ne trimete
Că lupta va începe, pe viață și pe moarte!...
Gradații, prin tranșee, ne'mbărbătau în șoapte...*

*Părea un iad vâzduhul de-atâtea guri de foc,
Granate și obuze, ce toate la un loc
Veniau cum vine ploaia, mugind asurzitor!...
Și clocotia pământul!... Era îngrozitor!...
...Când, coala 'n toiul luptei, un glonț, ce rătăcise,
Lovi pe „Stan Sergentul”, ce doar atâtea zise:*

*— „De n'am murit acuma, vă jur pe a mea casă,
Că 'n veci nu o să piară nici Țara Românească!...”
...A șasea zi, 'ncețază brajul cel nemțesc
Și bavarezii 'n valuri, atacul îl pornesc,
Voind să rupă șirul lui Stan cu pieptul rece,
Ce-i sta în frunte scris, „Pe-aicea nu se trece!...”*

*Era un muget, Doamne, — de vaete și jale!...
Scăldat era pământul de fum și sânge 'n cale!...
Nu se vedeau în luptă decât înțepături
De balonete, lăncii și groaznici lovituri
De paturile de-armă, ce le dădeau oștenii,
Punând pe goană nemții, 'ngroziți de-așa vedentii!...*

*Când încetase lupta, târziu, pe inserat,
Sergentul Stan al nostru, la cap și braț legat,
Săpa cu-o lopățică, o groapă pe-un răzor,
Ca să-și îngroape într'însa al patrulea tecior,
Care — murind — îi spuse: „Mai am o rugăminte:
Când vei vorbi cu Floarea, să-l spui să se mărite!...”*

**

*Se 'ncheie armistițiul... Toți pleacă spre cămin...
Plecă și Stan, al nostru, cu fiul cel mezin,
Cu fruntea sus, spre ceriuri și pieptul 'mpleștriat
De cruci și decorații, ce Vodă i le-a dat
Lui Stan și lui fecior-său, pe front la Mărășești,
Când isgoniră nemții din șanțuri românești!...*

*Ajunși acasă, satul 'nainte le ieșise...
Din câți plecase, Stan doar cu fiu-său venise
Dela răbotu acasă... Și, baba lui moș Stan,
Ținând de braț pe Floarea, copila lui Iordan,
Îi spuse: — Nu mai plânel!... Iar tu de-acuma Stane,
Vei fi părinte Floarei și micilor orfanel!...”*

Gh. I. Chirlac.

